

# Inspecteur handelt met informatiebeschikking niet tegen beter weten in

## Gegevens

### Publicatie

NTFR 2021/2430

### Instantie

Rechtbank Zeeland-West-Brabant

### Datum uitspraak

11 juni 2021

### Annotator

mr. M.H.W.N. Lammers

### ECLI

[ECLI:NL:RBZWB:2021:2938](#)

### Zaaknummer

AWB - 19 \_ 806

### Relevante informatie

[Awb art. 8.75](#), [Awb art. 7:15](#), [AWR art. 47](#), [AWR art. 52](#), [BPB art. 2](#)

## Inhoudsindicatie

integrale proceskostenvergoeding, tegen beter weten in procederen, vergaande onzorgvuldigheid

## Samenvatting

Belanghebbende vormt met haar dochtermaatschappij een fiscale eenheid. De dochter is commanditair vennoot in een scheepvaart-cv. De inspecteur is bij belanghebbende een boekenonderzoek gestart. Het onderzoek was gericht op de vraag of sprake was van een fiscale eenheid tussen belanghebbende en de dochter. Tijdens dat onderzoek heeft de inspecteur een overzicht opgesteld van de e-mails in de mailbox van de controller. Het betreft 21.900 e-mails. Hieruit heeft de inspecteur er 415 geselecteerd die (vermoedelijk) verband houden met de investering in de cv. Belanghebbende heeft geweigerd inzage te geven in deze e-

mails. Zij stelt dat het fiscale adviezen betreft en dat de inspecteur geen recht heeft op inzage. Omdat ook na rappel geen gehoor is gegeven aan het verzoek tot inzage, is de informatiebeschikking afgegeven. Na een bespreking in 2018 zijn er van de 415 e-mails 57 geselecteerd. Deze e-mails zijn twee keer uitgedraaid en in twee verzegelde enveloppen gestopt, waarvan één voor de inspecteur en één voor belanghebbende. Het bezwaar tegen de informatiebeschikking wordt afgewezen en belanghebbende gaat in beroep. De inspecteur dient in beroep de verzegelde envelop in en doet daarbij nadrukkelijk geen beroep op geheimhouding. Na afloop van de regiezitting heeft belanghebbende de inspecteur toestemming gegeven de e-mails in de verzegelde envelop te bekijken. Dit heeft belanghebbende ter zitting herhaald. Hiermee is volgens de inspecteur aan het informatieverzoek voldaan. Daarna heeft de inspecteur om praktische redenen geconcludeerd tot vernietiging van de uitspraak op bezwaar. In geschil is enkel nog de hoogte van de immateriëleschadevergoeding en de proceskostenvergoeding. Belanghebbende claimt een werkelijke proceskostenvergoeding van € 148.325,55 omdat de inspecteur tegen beter weten in heeft geprocedeerd en de houding van de inspecteur daar aanleiding toe geeft. Belanghebbende voert daartoe acht argumenten aan.

De rechtbank oordeelt dat de informatiebeschikking weliswaar niet is verzonden naar belanghebbende zelf, maar naar zijn gemachtigde, maar dit betekent nog niet dat tegen beter weten in is geprocedeerd. Tijdens het hoorgesprek hebben de gemachtigden immers zelf erkend dat intrekking van de informatiebeschikking het probleem niet oplost omdat dan een nieuwe informatiebeschikking zal worden afgegeven op naam van belanghebbende. Vervolgens oordeelt de rechtbank dat het voor belanghebbende duidelijk was om welke informatie werd verzocht en wat het doel daarvan was. Ook in zoverre kan volgens de rechtbank niet worden gezegd dat de inspecteur tegen beter weten in procedeert. Belanghebbende stelt dat de bewijslast met betrekking tot de vraag of belanghebbende de economische eigendom heeft, al op haar rust. Om die reden kon geen informatiebeschikking worden genomen. De rechtbank meent echter niet dat hiermee gezegd kan worden dat de inspecteur hiermee tegen beter weten in procedeert. Ook het beroep op het informele verschoningsrecht wordt door de rechtbank verworpen. Het antwoord op de vraag of en op welke wijze een belanghebbende zonder meer mag weigeren informatie te verstrekken en op welke wijze getoetst mag worden of sprake is van een belastingadvies, is nog niet uitgekristalliseerd. Ook het argument dat het dossier in de bezwaarfase niet compleet was, wordt door de inspecteur verworpen. De rechtbank concludeert dat de inspecteur niet ernstig onzorgvuldig of tegen beter weten in heeft gehandeld. De rechtbank kent een forfaitaire proceskostenvergoeding toe.

(Beroep gegrond, integrale proceskostenvergoeding afgewezen.)

## Noot

In de kop staat over deze uitspraak vermeld: '(i)nspecteur handelt met informatiebeschikking niet tegen beter weten in'. De kreet 'tegen beter weten in' duidt er direct op dat het geschil betrekking heeft op de vraag of de belanghebbende aanspraak kan maken op een integrale proceskostenvergoeding. Dit is uiteindelijk het geschil dat nog tussen partijen bleef bestaan, nadat de belanghebbende in de beroepsprocedure alsnog inzage had verleend in de e-mails en de inspecteur concludeerde dat daarmee was voldaan aan het informatieverzoek, en de informatiebeschikking moest worden vernietigd. Hoewel bij deze conclusie vraagtekens kunnen worden gezet – de Hoge Raad (10 februari 2017, nr. 16/02729, [NTFR 2017/422](#)) heeft immers beslist dat bij voldoening aan het informatieverzoek de informatiebeschikking in stand kan blijven doch dat mogelijk geen omkering volgt – heeft de rechtbank partijen hierin gevolgd. De belanghebbende probeert vervolgens de rekening van de procedure (de kosten van zijn gemachtigden) – ruim € 148.000 – bij de inspecteur neer te leggen.

Op grond van art. 8:75 Awb kan een belanghebbende aanspraak maken op vergoeding van de proceskosten. Uitgangspunt daarbij is een forfaitaire kostenvergoeding. Die vergoeding is in de meeste zaken, zo ook hier, verre van toereikend. Op basis van het BPB komt de belanghebbende namelijk tot een vergoeding van € 5.332. Omdat het niet in alle zaken reëel is om de burger voor het meerdere op te laten draaien, is in het BPB bepaald dat in uitzonderlijke situaties van deze forfaitaire vergoeding mag worden afgeweken. Bij dergelijke situaties moet worden gedacht aan zeer bewerkelijke zaken, waarbij de overheid slechts zeer summier informatie verstrekt en de burger hoge kosten heeft moeten maken om die informatie boven tafel te krijgen. In de jurisprudentie wordt voor deze uitzonderingssituaties vaak als uitgangspunt gehanteerd de 'onzorgvuldige of niet-voortvarende handelwijze van de inspecteur'. In de volksmond is dit het 'tegen beter weten in'-criterium gaan heten.

Om te onderbouwen dat in deze zaak sprake zou zijn van dit 'tegen beter weten in'-handelen, brengt de belanghebbende acht argumenten naar voren. Argumenten die op mij gezocht overkomen, omdat ze vooral op formele punten zien (tenaamstelling, onvoldoende concrete informatiebeschikking, onvolledig dossier, etc.), terwijl het hoofdgeschil zag op de vraag of de inspecteur inzage mocht vragen in de e-mails. Over die hoofdvraag zijn in de voorfase tussen de gemachtigde van de belanghebbende en de inspecteur afspraken gemaakt. Die afspraken laten, althans in mijn ogen, zien dat de inspecteur uiterst zorgvuldig te werk is gegaan. De inspecteur heeft immers geen kennis genomen van de e-mails, doch heeft deze in een gesloten enveloppe aan de rechtbank overgelegd om de belanghebbende de gelegenheid te geven hierover eerst een oordeel van de rechter te verkrijgen. Uit het feit dat de belanghebbende al na de regiezitting toestemming heeft verleend aan de inspecteur om de e-mails te bekijken, kan worden afgeleid dat de belanghebbende kennelijk tot een nieuwe conclusie is gekomen, namelijk dat de inspecteur de e-mails mocht opvragen en dat op belanghebbende de verplichting rustte om die e-mails dan ter inzage te geven. Pas na die toestemming is de inspecteur de e-mails gaan bekijken. Dat de inspecteur in deze zaak dan tegen beter weten in heeft gehandeld, zie ik – net als Rechtbank Zeeland-West-Brabant – niet in.